

Ґрунти Харкова

Ґрунти

Ґрунти:

- Ґрунти Харківської області розміщені в основному в природній зоні лісостепу.
- Клімат у зоні лісостепу характеризується меншою кількістю опадів (450-550 мм) і вищою середньорічною температурою повітря. За рельєфом територія лісостепу – підвищена рівнина з добрі розвиненим давнім водно-ерозійним рельєфом. Основні ґрунтоутворюючі породи – лесі й лесовидні суглинки, смороду мають багатший мінеральний і хімічний склад, містять до 15% CaCO_3 , пористі й тому здатні накопичувати вологу. Кальцій лесів сприяє закріпленню в ґрунтах органічних речовин (гумусу) та створенню агрономічно цінних структурних окремоостей (структура ґрунту).
- Ґрунтовий покрив лісостепової зони подань двома найбільш поширеними типами: чорноземами (типовими, опідзоленими, вплутуваними й реградованими), які сформувались під трав'янистою рослинністю, і сірими опідзоленими (світло-сірими, сірими та темно-сірими), що утворились під лісовою рослинністю.
-

Ґрунти:

- Чорноземами типовими називають ґрунти, у яких найбільш виражені ознаки їхнього утворення: інтенсивне нагромадження гумусу, азоту та зольних елементів, неглибоке вимивання карбонатів, поступовий перехід від гумусового обрію до негумусової материнської породи тощо.
- Вміст гумусу в цих ґрунтах найвищий – 4-6%, запаси його можуть досягати 500-600 т/га, ємність катіонного обміну – 30-50 мг-екв/100 г фунту, реакція ґрунтового розчину – слабокисла або нейтральна, високий вміст поживних речовин.
- Чорноземи опідзолені та вилугувані мають меншу потенціальну родючість порівняно з типовими, алі містять досить багато гумусу (3-5%) й елементів живлення. Формування цих ґрунтів має степову й лісову фази розвитку. Про це свідчить, з одного боку, наявність великої кількості кротовин, глибока гумусність профілю, якісний склад гумусу, де переважають гумінові кислоти, зв'язані з Са, а з іншого, – глибоке скипання карбонатів, насиченість основами, кислотність, помітна диференціація за елювіально-ілювіальним типом
-

Ґрунти:

- Чорноземи опідзолені та вилугувані мають меншу потенціальну родючість порівняно з типовими, алі містять досить багато гумусу (3-5%) й елементів живлення. Формування цих ґрунтів має степову й лісову фази розвитку. Про це свідчить, з одного боку, наявність великої кількості кротовин, глибока гумусність профілю, якісний склад гумусу, де переважають гумінові кислоти, зв'язані з Са, а з іншого, – глибоке скипання карбонатів, насиченість основами, кислотність, помітна диференціація за елювіально-ілювіальним типом
- Чорноземи реградовані поширені на межі чорноземів опідзолених і типів вих. Ці ґрунти розглядаються як результат окультурення чорноземів опідзолених і вилугуваних та темно-сірих опідзолених ґрунтів у процесі зміни лісової рослинної формації на трав'яну, тривалого сільськогосподарського використання тощо. При цьому змінюється гідрологічний режим, посилюються висхідні потоки вологи, які сприяють підтягуванню карбонатів до поверхні.

Ґрунти:

- Тип сірі опідзолені ґрунти включає три підтипи: світло-сірі, сірі та темно-сірі. Світло-сірі та сірі опідзолені ґрунти за своїми ознаками й властивостями близькі до дерново-підзолистих. У них добрі виражені процеси опідзолення, внаслідок чого профіль їх чітко диференційований за елювіально-ілювіальним типом, мають підвищену кислотність верхнього обрію
- Темно-сірі опідзолені ґрунти формуються в дібровах, де під пологом лісової рослинності є багата трав'яна рослинність і за рахунок цього значний вплив на формування ґрунту має дерновий процес ґрунтоутворення. Темно-сірі опідзолені ґрунти за своїми ознаками та властивостями наближаються до чорноземів опідзолених. Ознаки опідзолення порівняно слабо помітні, а процеси акумуляції гумусу – інтенсивні. Смороду мають добрі прогумусований верхній гумусово-елювіальний обрій потужністю 25-35 див, переміщення колоїдів менш помітні, ніж у сірих опідзолених ґрунтах і механічний склад їх середньо й важкосуглинковий, тому в них краща структура, алі слабка водостійкість.
-